

Arrest

nr. 295 972 van 23 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 12 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 november 2021 om internationale bescherming. Op 12 april 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 april 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. Je bent een soennitisch moslim. Je bent 17 jaar oud. Je werd geboren in Sanginay, in het district Chaplehar van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar je verbleef tot in Saratan twee jaar voor je persoonlijk onderhoud (juni-juli 2021, nvdr). Je volgde daar ook acht jaar school, waarmee je pas stopte toen jullie vertrokken. Soms hielp je je vader op jullie velden.

Je oudste broer, S. (...), werkte voor de Nationale Veiligheidsdienst (NDS). Hij werkte van thuis uit en belde elke dag zijn rapporten door, soms moest hij naar de bazaar voor vergaderingen. Hij was verantwoordelijk voor het doorgeven van enkele namen van Talibanleden aan de overheid, die deze mannen vervolgens doodde of arresteerde. De broer van een van deze mannen betrapte je broer toen hij een vergadering in de bazaar verliet. De volgende dag werd je vader opgebeld met de boodschap dat je broer zich moest melden in Khogyani omdat de Taliban te weten was gekomen dat hij voor de NDS werkte. Je vader werd heel bang en gaf dit door aan je broer, die dat doorgaf aan zijn collega's. Vervolgens begonnen je vader en broer elke nacht te patrouilleren bij jullie thuis. Op een van die nachten zag je broer gewapende mannen naderen, waarop hij zijn collega's belde, die te hulp schoten. In het daaropvolgende gevecht werden drie Talibs doodgeschoten en evacueerde de Taliban jou en je familie naar het districtscentrum. Vervolgens regelden je vader en je oom dat jullie het land konden verlaten.

Je vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg verbleef je twee maanden in Servië.

Op de grens tussen Iran en Turkije verloor je je familie uit het oog omdat de smokkelaar jullie in verschillende voertuigen plaatste. Sindsdien hoorde je niets meer over hen.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je een brief van je psycholoog en documenten in verband met je behandeling voor tuberculose neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast geef je aan dat je naar de psycholoog gaat en leg je ook een document neer waaruit blijkt dat je niet goed slaapt en stress hebt. Je geeft echter aan dat je je goed voelt tijdens je persoonlijk onderhoud en dat je de avond ervoor wat hebt kunnen slapen (CGVS p. 4), dit lijkt geen invloed te hebben op je mogelijkheid om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vervolgt te worden omwille van de job van je broer bij de NDS. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst geef je zelf aan dat je reeds bij het invullen van je Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) op 26 november 2021 niet de volledige waarheid vertelde op aanraden van je oom (CGVS p. 4). Daarbij gaf je dus niet aan dat je broer voor de NDS werkte. Daarnaast verklaarde je tijdens het invullen van je Fiche NBMV dat je door de Taliban niet naar school kon, wat in tegenspraak is met de verklaringen over je scholing die je aflegt tijdens je persoonlijk onderhoud op 13 maart 2023 (CGVS p. 8). Na confrontatie hiermee ontken je dat je deze uitspraken deed (CGVS p. 14), hoewel dit het enige concrete probleem was dat je aanhaalde op je Fiche NBMV. Dit toont reeds aan dat je bereid bent valse of incomplete verklaringen af te leggen in het kader van je asielprocedure, wat de geloofwaardigheid van de rest van je verklaringen reeds danig ondermijnt.

Ook leg je geen enkel begin van bewijs neer omtrent je identiteit, waardoor daar ernstige twijfels over rijzen. Je verklaart weliswaar dat je geen toegang hebt tot enige documenten omdat je gescheiden werd van je gezin op de grens tussen Iran en Turkije (CGVS p. 7) en dat je geen contact meer hebt met iemand in Afghanistan (CGVS p. 5). Dit zijn echter stereotiepe verklaringen, die bovendien niet aannemelijk zijn omdat je de voorgehouden reden van het vertrek van je gezin niet aannemelijk weet te maken, zie infra.

Daarnaast weet je je verklaringen over de job van je broer ook niet aannemelijk te maken.

Je verklaringen over de job van je broer zijn namelijk blote beweringen, je legt namelijk geen documenten neer hieromtrent en kan er ook geen verdere informatie over meedelen. Je verklaart ten eerste geen kennis te hebben over het eventuele bestaan van enige documenten (CGVS p. 5) en kan er dus ook geen voorleggen (CGVS p. 11).

Ten tweede kan je ook zo goed als geen informatie geven omtrent de job van je broer, aangezien je aangeeft dat je broers job zo geheim was dat je niet wist dat hij deze job had voor hij bedreigd werd (CGVS p. 10). Je kan dan ook enkel uitleggen dat je broer voor de Nationale Veiligheidsdienst werkte en dat hij daarbij soms informatie doorgaf waardoor bepaalde mensen opgepakt of gedood werden (CGVS p. 9). Je geeft weliswaar twee namen van mensen die op deze manier overleden, maar omtrent je broers rol in hun dood kan je niets anders aangeven dan dat hij via zijn telefoon rapporten doorgaf aan de overheid en dat de overheid dan "operaties uitvoerde" (CGVS p. 10). Je kan ook niet aangeven wie zijn collega's waren (CGVS p. 10). Het gaat hier dus om erg weinig specifieke informatie over de aard van zijn job, waardoor je er dus absoluut niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij deze job uitvoerde. Dat je niet eens wist dat hij een job had, zoals je aangeeft bij verdere vragen (CGVS p. 10), is niet geloofwaardig. Je verklaart namelijk dat je broer in hetzelfde huis woonde als jij en dat hij zijn werk ook allemaal in dat huis deed, waarbij hij de hele dag rapporten doorgaf en telefoneerde via zijn gsm en waarbij hij soms 's nachts naar buiten ging om rapporten te maken. Ook zag je één keer dat hij rondliep met een pistool (CGVS p. 10-11) en moest hij regelmatig naar het districtscentrum voor vergadering (CGVS p. 13). Je verklaart dat hij deze job waarschijnlijk al deed sinds hij achttien was, dus vier jaar lang (CGVS p. 11). Je verklaart dat je zestien was toen je vertrok (CGVS p. 5), wat betekent dat je broer deze job uitvoerde van jouw twaalfde tot je zestiende. In die tijd stond je broer je vader regelmatig bij door hem heel wat geld toe te stoppen en hielp hij jullie uit de brand als jullie studies, kleren of schoenen moesten kopen (CGVS p. 11). Hoewel je verklaart dat je je nooit afvroeg waar dat geld vandaan kwam (CGVS p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat je op deze leeftijd niet zou begrijpen dat je broer dus wel een job moest hebben. Na confrontatie met deze bevinding antwoordt je dat je broer je vader hielp op de velden (CGVS p. 11), maar daar zou hij geen extra geld aan overhouden om aan je vader te doneren. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke lacunes en weinig doorleefde verklaringen over je broers werk weinig overtuigingskracht spreekt. Hoewel kan worden aangenomen dat jij, zeker als minderjarige, niet elk detail van de activiteiten van je broer kent, kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat je enige basiskennis ervan hebt en doorleefde verklaringen kan geven, temeer daar je broer deze job uitvoerde in jouw huis en dorp. Je weet je gebrek aan kennis over de job van je broer dus niet aannemelijk te maken en weet dus ook niet aannemelijk te maken dat hij deze job uitvoerde.

Aangezien je deze job van je broer aanhaalt als enige aanleiding voor de rest van de problemen die je voorhoudt, weet je ook je verklaringen over deze problemen niet aannemelijk te maken. Je weet dus ook de reden voor het vertrek van je familie niet aannemelijk te maken, waardoor je ook je verklaringen over hun huidige locatie niet aannemelijk weet te maken.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat je je vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat je familieleden er op slechts enkele uren (CGVS

p. 14) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van jullie vertrek te regelen.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022,

beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van

2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je acht jaar naar school te zijn geweest (CGVS p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel : Weigering van de hoedanigheid van vluchteling : schending van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, art. 48/3, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Het CGVS stelt dat verzoeker er niet in slaagt om het bestaan van een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

1. Het CGVS stelt dat verzoeker bereid is valse of incomplete verklaringen af te leggen

Het commissariaat geeft aan dat verzoeker in zijn Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling op 26.11.2021 niet de volledige waarheid verleide op aanraden van zijn oom. De oom van verzoeker had verzoeker aangeraden niets over zijn werkelijke Problemen met de Taliban te zeggen tenzij het iemand was waarvan verzoeker dacht dat hij die persoon kon vertrouwen.

Verzoeker was op 26.11.2021 net aangekomen in België en wist niet hoe het Belgisch systeem in elkaar zit. Hij kon dus onmogelijk inschatten of zijn verklaringen al dan niet zouden doorgegeven worden aan de Taliban. Vandaar dat verzoeker zich in zijn Fiche NBMV nog terughoudend heeft opgesteld.

Dat het CGVS hieruit afleidt dat verzoeker mogelijk een leugenaar is of belangrijke informatie zou achterhouden is niet correct. Verzoeker heeft, vanaf dat het hem duidelijk werd dat het Belgisch asielsysteem te vertrouwen is, zijn volledig verhaal gedaan, zoals al te zien is op het moment van zijn verklaring bij de DVZ. Daar heeft verzoeker onmiddellijk verteld over het werk van zijn broer S. (...) en de Problemen die daar ontstaan zijn. Uiteraard gebeurde dat in het kort, gezien verzoeker werd aangemaand dit slechts kort te schetsen.

2. Het CGVS stelt dat verzoeker op geen enkele manier zijn identiteit kan bewijzen

Verzoeker kan geen documenten voorleggen, zoals bv. zijn taskara, gezien verzoeker in allerijl is moeten vluchten en niet de mogelijkheid had om al zijn spullen te verzamelen en mee te nemen.

Bovendien kan ook niemand van zijn familie of vrienden enige documenten opsturen gezien hij zijn ouders en broers en zussen is kwijtgeraakt op de weg naar België.

Verzoeker heeft nog een oom die in Afghanistan woont, maar die oom is heel bang voor de Taliban en wil geen contact meer met verzoeker. Zijn oom is zelfs zo ver gegaan dat hij zijn telefoonnummer heeft veranderd. Verzoeker verkeert dus in de absolute onmogelijkheid om documenten aan te brengen die zijn identiteit bewijzen.

3. Het CGVS stelt dat verzoeker zo goed als geen informatie kan geven over de job van zijn oudere broer S. (...)

Verzoeker kan hier onmogelijk documenten van voorleggen, zoals hierboven beschreven. Verzoeker is zijn gezin kwijtgeraakt tijdens hun vlucht uit Afghanistan en met zijn oom kan verzoeker geen contact meer opnemen.

Bovendien kan verzoeker ook weinig inhoudelijke informatie geven over de job van zijn broer bij de NDS, want hij was ten eerste nog heel jong toen zijn broer daar werkte en ten tweede was verzoeker zelfs niet op de hoogte van de job die zijn broer uitoefende.

Verzoeker was amper 16 jaar oud toen hij zijn thuisland is moeten ontvluchten wegens grote vrees voor wraak door de Taliban. Zijn broer had immers enkele leden van de Taliban verraden waardoor zij gedood of gearresteerd konden worden door de overheid.

Het is slechts op het moment van het incident, namelijk toen S. (...) enkel namen van Talibanleden had doorgegeven aan de overheid, dat verzoeker op de hoogte werd gebracht dat zijn broer bij de NDS werkte. Hij is slechts mondjesmaat informatie beginnen krijgen over wat de job van S. (...) inhield tijdens hun uittocht uit Afghanistan.

Dat verzoeker niets vermoedde omtrent de job van zijn broer ondanks dat hij deze job voor een stuk uitoefende van bij hen thuis, is geen argument dat verzoeker al lang had moeten weten welke job zijn oudere broer uitoefende.

Verzoeker was nog een kind toen zijn broer bij de NDS begon te werken en bovendien ging verzoeker ook naar school in Afghanistan en hielp hij vaak met zijn vader op het veld. Het is dus niet zo dat verzoeker constant bij zijn broer thuis zat, zich in dezelfde ruimte bevond en zo alle gesprekken kon meevolgen.

Bovendien is S. (...) de broer van verzoeker. Waarom zou verzoeker moeten twijfelen aan wat zijn broer doet op de momenten dat hij thuis is? Het is niet aan verzoeker om te bepalen wat zijn broer doet en hoe hij aan geld raakt om de familie te onderhouden.

Verzoeker heeft steeds waarheidsgetrouw proberen antwoorden en alles wat hij weet mee te delen. Het is heel moeilijk om documenten uit Afghanistan te verkrijgen en al zeker nu verzoeker helemaal geen contact meer heeft met zijn familie.

Bovendien haalt het CGVS bij documenten uit Afghanistan steevast aan dat deze documenten moeilijk te controleren zijn en er niet kan aangetoond worden dat deze authentiek zijn wegens de vele corruptie die in het land heerst. Verzoeker is eerlijk en laat geen documenten namaken om zijn relaas verder te ondersteunen.

4. Het CGVS stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker zo snel met zijn gezin het land is kunnen ontvluchten

S. (...) werkte bij de NDS en net voor het gezin is gevlucht, zijn zij geëvacueerd door de overheid. De overheid zal er waarschijnlijk mee voor gezorgd hebben dat zij het land zo snel zijn kunnen ontvluchten.

Zij hebben er immers ook voor gezorgd dat het gezin naar het districtscentrum is geleid na de aanval van de Taliban op het huis van verzoeker.

Het gevaar was bovendien dreigend, gezien ze bijna gearresteerd of vermoord waren in hun eigen huis. Het was een kwestie van tijd vooraleer de Taliban een tweede poging zou ondernemen. Het was dan ook belangrijk dat zij zo snel mogelijk het land konden verlaten.

Bovendien hielden de vader van verzoeker en S. (...) elk om beurt 's nachts de wacht voor de woning. De aanval van de Taliban kwam dan ook niet helemaal uit het niets. Het is mogelijk dat de vader van verzoeker en/of S. (...) rekening hadden gehouden met een mogelijk vertrek uit Afghanistan. Dit kan het snelle vertrek verklaren. Verzoeker heeft echter de reis niet zelfgeorganiseerd en kan dat dan ook onmogelijk weten.

5. Besluit

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft ditte doen;*

Verzoeker legt dus wel degelijk bewijs voor dat hij bij een terugkeer vermoord zou worden door de Taliban. Minstens vormt dit een begin van bewijs, dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van de verklaringen door verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven met de stukken, heeft alle relevante elementen waarover hij op heden beschikte voorgelegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, en hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, alsook is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Deze bewijselementen zijn niet incompatibel met de gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht blijkt dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen.

Bovendien dient er te worden op gewezen dat verzoeker als minderjarige – en dus kwetsbare – persoon, geen enkel contact heeft in Afghanistan, en het nagenoeg onmogelijk is om een minderjarige op heden terug te sturen naar Afghanistan.

Het is dus niet zorgvuldig en redelijk van het CGVS om dit gegeven dat verzoeker aanbrengt af te doen als ongeloofwaardig.

- Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing zoals uiteengezet.*
- Het CGVS schendt het redelijkheidsbeginsel door geen redelijke argumentatie als normaal, zorgvuldig en behoorlijk bestuur te vormen bij zijn beslissing zoals uiteengezet.*
- Minstens schaaft zij hiermee de (materiële) motiveringsplicht door deze punten niet te vermelden of beargumenteren in de bestreden beslissing.*

Tweede onderdeel : Weigering van subsidiaire bescherming : schending van art. 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Verzoeker vraagt bovendien ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het "reëel risico op ernstige schade" in zijn hoofdte bij een gedwongen terugkeer.

De veiligheidssituatie van de plaats van herkomst van verzoeker, namelijk *, is zeer problematisch. Dit vormt een reëel risico op ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

«(...)»

De situatie in Afghanistan is allerm minst positief te noemen. Afghanen zijn één van de grootste bevolkingsgroepen die op de vlucht is wegens conflict en mensenrechtenschendingen. De situatie is daar onvoorspelbaar. Er is geen enkele provincie nog veilig. (<https://www.unhcr.org/nl/2022/08/vijf-dingen-die-je-moet-weten-over-afghanistan/>)

De FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking haalt het volgende aan:

"(...)"

Het mag duidelijk zijn dat de situatie in Afghanistan schrijnend is. De veiligheid is er niet meer gegarandeerd, elke burger voelt zich onveilig en leeft in constante angst. Als gevolg daarvan wordt ten sterkste afgeraden om naar Afghanistan te reizen. Er wordt zelfs letterlijk vermeld dat geen enkele provincie nog veilig is in Afghanistan en dat burgers ook een doelwit vormen voor de aanvallen en aanslagen. (<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/afghanistan/reizen-naar-afghanistan-reisadvies/algemene-veiligheid-afghanistan>)

Verzoeker maakt ervan gewag dat in geval van terugkeer naar Afghanistan hij een gegronde vrees heeft voor vervolging en/of het reële risico loopt op ernstige schade, met name dat hij zal worden gedood of ernstig verwond, geëxecuteerd, gefolterd of onmenselijk zal worden behandeld door de Taliban of onrechtmatig zal aangehouden worden door de Taliban, en/of het slachtoffer zal worden van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker loopt ook het risico terecht te komen in een klimaat van geweldplegingen en bedreigingen uitgaande van de Taliban.

Hierboven werden de gewichtige feitelijke elementen om aan te nemen dat er een reëel risico is op ernstige schade voor verzoeker reeds aangehaald. Daartoe kan opnieuw worden verwezen naar deze elementen.

Kortom zal verzoeker bij een dergelijke terugkeer haast noodzakelijkerwijze worden onderworpen aan de doding, verwonding, executie, of minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht bleek reeds dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen. Er kan opnieuw daarnaar worden verwezen.

Verzoeker heeft dan ook zoals gezegd een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven met de stukken die hem werden toegezonden door een vriend, heeft alle relevante elementen waarover hij op heden beschikte voorgelegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, en hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, alsook is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

- Zoals hierboven ook al werd aangemerkt aangaande de vluchtelingenstatus, zijn er dus wel degelijk elementen voorhanden in hoofd van verzoeker die aanhaken bij de criteria van het statuut van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- Er mag dan ook worden aangenomen dat een dergelijke reële vrees op ernstige schade boven het hoofd van verzoeker hangt."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 13 september 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan.

Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die te weten kwamen dat zijn broer bij de Nationale Veiligheidsdienst (hierna: NDS) werkzaam was. De taliban zouden zijn vader hierna hebben gebeld en hem gezegd hebben dat zijn zoon – verzoekers broer – zich diende aan te melden in Khogyani. Verzoekers vader zou verzoekers broer hierover geïnformeerd hebben en deze zou op zijn beurt zijn collega's hierover hebben ingelicht. Vervolgens zouden verzoekers vader en broer bij hen thuis elke nacht hebben gepatrouilleerd. Op een van die nachten zou zijn broer gewapende mannen hebben gezien die hun huis naderden en zijn collega's hebben gebeld. Deze zouden te hulp hebben geschoten en in het daaropvolgende gevecht zouden drie talibanleden zijn doodgeschoten en zouden verzoeker en zijn familie naar het districtscentrum zijn geëvacueerd. Vervolgens zouden verzoekers vader en oom geregeld hebben dat zij het land konden verlaten. Verzoeker zou dan naar België zijn gevlucht en op de grens tussen Iran en Turkije zijn familie uit het oog zijn verloren omdat de smokkelaar hen in verschillende voertuigen had geplaatst. Sindsdien zou hij niets meer over hen hebben gehoord. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker vervolgd te worden omwille van de job van zijn broer bij de NDS.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er op dat verzoeker zelf aangaf dat hij reeds bij het invullen van zijn Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) op 26 november 2021 op aanraden van zijn oom niet de volledige waarheid vertelde. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht: *"Daarbij gaf je dus niet aan dat je broer voor de NDS werkte. Daarnaast verklaarde je tijdens het invullen van je Fiche NBMV dat je door de Taliban niet naar school kon, wat in tegenspraak is met de verklaringen over je scholing die je aflegt tijdens je persoonlijk onderhoud op 13 maart 2023 (CGVS p. 8). Na confrontatie hiermee ontken je dat je deze uitspraken deed (CGVS p. 14), hoewel dit het enige concrete probleem was dat je aanhaalde op je Fiche NBMV. Dit toont reeds aan dat je bereid bent valse of incomplete verklaringen af te leggen in het kader van je asielprocedure, wat de geloofwaardigheid van de rest van je verklaringen reeds danig ondermijnt."*

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat zijn oom hem had aangeraden om niets over zijn werkelijke problemen met de taliban te zeggen, *"tenzij het iemand was waarvan verzoeker dacht dat hij die persoon kon vertrouwen"*, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij op 26 november 2021 net was aangekomen in België en niet wist hoe het Belgisch systeem in elkaar zit en dus onmogelijk kon inschatten of zijn verklaringen al dan niet

zouden worden doorgegeven aan de taliban. Zijn betoog kan echter niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers in diezelfde fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) dat hij naar België is gekomen omdat hij op televisie zag dat het een mooi land is en omdat hij denkt hier bescherming te zullen krijgen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, Map 'DVZ', 'Fiche Mineur Etranger Non Accompagné', p. 3). Aangezien hij toen reeds aangaf dat hij dacht hier bescherming te krijgen, kan zijn verklaring dat hij toen niet kon inschatten of zijn verklaringen al dan niet zouden worden doorgegeven aan de taliban niet worden aangenomen. Om dezelfde redenen benadrukt verzoeker niet dienstig dat hij, vanaf het hem duidelijk werd dat het Belgisch asielsysteem te vertrouwen is, zijn volledig verhaal heeft gedaan, *“zoals al te zien is op het moment van zijn verklaring bij de DVZ”*. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit. Door in zijn verzoekschrift te betogen dat hij geen documenten kan voorleggen omdat hij in allerijl is moeten vluchten en niet de mogelijkheid had om al zijn spullen te verzamelen en mee te nemen, doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststelling. Waar verzoeker er nog op wijst dat ook niemand van zijn familie of vrienden enige documenten kan opsturen gezien hij zijn ouders, broers en zussen is kwijtgeraakt op de weg naar België en zijn oom in Afghanistan geen contact meer met hem wilt, wijst de Raad er op dat verzoeker verklaarde dat hij acht jaar, tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, naar school is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat het weinig aannemelijk is dat verzoeker niemand zou kennen in Afghanistan die hem nog documenten zou kunnen opsturen. Hoe dan ook kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen documenten neerlegt die zijn identiteit kunnen staven.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoeker ook geen documenten neerlegde van de job van zijn broer en verklaarde dat hij geen kennis heeft over het bestaan van zulke documenten. Door in zijn verzoekschrift te betogen dat hij hier onmogelijk documenten over kan voorleggen omdat hij zijn gezin is kwijtgeraakt tijdens hun vlucht en hij met zijn oom geen contact meer kan opnemen, ontkracht noch weerlegt verzoeker deze vaststellingen. Bovendien herhaalt de Raad dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker in Afghanistan niemand zou kennen die hem nog documenten zou kunnen opsturen. Verzoeker stelt tevens dat het heel moeilijk is om documenten uit Afghanistan te verkrijgen, doch hij laat na deze bewering verder uit te werken of te staven met stukken. Hoe dan ook kan de Raad ook wat dit betreft slechts vaststellen dat verzoeker geen kennis blijkt te hebben over het bestaan van enige documenten over de job van zijn broer en er niet in geslaagd is om hiervan documenten neer te leggen.

Voorts oordeelt de adjunct-commissaris dat verzoeker daarnaast zo goed als geen informatie kan geven over de job van zijn broer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Je kan dan ook enkel uitleggen dat je broer voor de Nationale Veiligheidsdienst werkte en dat hij daarbij soms informatie doorgaf waardoor bepaalde mensen opgepakt of gedood werden (CGVS p. 9). Je geeft weliswaar twee namen van mensen die op deze manier overleden, maar omtrent je broers rol in hun dood kan je niets anders aangeven dan dat hij via zijn telefoon rapporten doorgaf aan de overheid en dat de overheid dan “operaties uitvoerde” (CGVS p. 10). Je kan ook niet aangeven wie zijn collega's waren (CGVS p. 10). Het gaat hier dus om erg weinig specifieke informatie over de aard van zijn job, waardoor je er dus absoluut niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij deze job uitvoerde. Dat je niet eens wist dat hij een job had, zoals je aangeeft bij verdere vragen (CGVS p. 10), is niet geloofwaardig. Je verklaart namelijk dat je broer in hetzelfde huis woonde als jij en dat hij zijn werk ook allemaal in dat huis deed, waarbij hij de hele dag rapporten doorgaf en telefoneerde via zijn gsm en waarbij hij soms 's nachts naar buiten ging om rapporten te maken. Ook zag je één keer dat hij rondliep met een pistool (CGVS p. 10-11) en moest hij regelmatig naar het districtscentrum voor vergadering (CGVS p. 13). Je verklaart dat hij deze job waarschijnlijk al deed sinds hij achttien was, dus vier jaar lang (CGVS p. 11). Je verklaart dat je zestien was toen je vertrok (CGVS p. 5), wat betekent dat je broer deze job uitvoerde van jouw twaalfde tot je zestiende. In die tijd stond je broer je vader regelmatig bij door hem heel wat geld toe te stoppen en hielp hij jullie uit de brand als jullie studies, kleren of schoenen moesten kopen (CGVS p. 11). Hoewel je verklaart dat je je nooit afvroeg waar dat geld vandaan kwam (CGVS p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat je op deze leeftijd niet zou begrijpen dat je broer dus wel een job moest hebben. Na confrontatie met deze bevinding antwoordt je dat je broer je vader hielp op de velden (CGVS p. 11), maar daar zou hij geen extra geld aan overhouden om aan je vader te doneren. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke lacunes en weinig doorleefde verklaringen over je broers werk weinig overtuigingskracht spreekt. Hoewel kan worden aangenomen dat jij, zeker als minderjarige, niet elk detail van de activiteiten van je broer kent,

kan er toch redelijkerwijze worden verondersteld dat je enige basiskennis ervan hebt en doorleefde verklaringen kan geven, temeer daar je broer deze job uitvoerde in jouw huis en dorp. Je weet je gebrek aan kennis over de job van je broer dus niet aannemelijk te maken en weet dus ook niet aannemelijk te maken dat hij deze job uitvoerde."

Waar verzoeker benadrukt dat hij amper 16 jaar oud was toen hij Afghanistan is moeten ontvluchten, dat hij slechts op het moment van het incident op de hoogte werd gebracht dat zijn broer bij de NDS werkte en dat hij slechts mondjesmaat informatie is beginnen krijgen over wat de job van zijn broer inhield tijdens hun uittocht uit Afghanistan, beperkt hij zich opnieuw tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de hierboven weergegeven concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij aanvoert dat hij nog een kind was toen zijn broer bij de NDS begon te werken, dat hij bovendien ook naar school ging in Afghanistan en vaak zijn vader hielp op het veld en dat het dus niet zo is dat hij voortdurend bij zijn broer thuis zat, zich in dezelfde ruimte bevond en zo alle gesprekken mee kon volgen. Hij beperkt zich evenwel tot het louter vergoelijken van zijn gebrek aan kennis over de job van zijn broer, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoeker in de bestreden beslissing niet wordt verweten dat hij geen details kent over de activiteiten of job van zijn broer. Wel wordt er terecht geoordeeld dat, ondanks het feit dat hij minderjarig was, er redelijkerwijze kan worden verondersteld dat hij enige basiskennis over de activiteiten van zijn broer heeft en doorleefde verklaringen kan geven, zeker omdat zijn broer deze job zou hebben uitgevoerd in zijn huis en dorp. Dat hij nog een kind was dat in Afghanistan naar school ging en zijn vader op het veld hielp, doet geen afbreuk aan deze pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker diende immers niet meerderjarig en voortdurend bij zijn broer thuis te zijn om toch op te merken dat zijn broer zeer veel belde, een keer rondliep met een pistool en hun vader heel wat geld toestopte (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het is, gelet op deze elementen, inderdaad weinig aannemelijk dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat zijn broer een job zou hebben gehad en hierover geen basiskennis heeft.

Verzoeker wijst er nog op dat S. zijn broer is en vraagt zich af waarom hij zou moeten twijfelen aan wat zijn broer doet op de momenten dat hij thuis is. Hij stelt dat het niet aan hem is om te bepalen wat zijn broer doet en hoe zijn broer aan geld geraakt om de familie te onderhouden. De Raad merkt echter opnieuw op dat dergelijke zaken verzoeker niet worden verweten in de bestreden beslissing. Er wordt niet gesteld dat verzoeker had moeten nagaan of zijn broer werkelijk deed wat hij vertelde dat hij deed en dat het mee aan verzoeker was om te bepalen wat zijn broer deed en hoe hij aan geld geraakte. Wel wordt er geoordeeld dat het, gelet op de elementen die in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing worden beschreven, niet geloofwaardig is dat verzoeker niet eens geweten zou hebben dat zijn broer een job had en dat er redelijkerwijze kan worden verondersteld dat verzoeker enige basiskennis zou hebben van de activiteiten van zijn broer en doorleefde verklaringen kan geven.

Dat verzoeker steeds waarheidsgetrouw heeft proberen te antwoorden en alles wat hij weet heeft proberen mee te delen, is een loutere bewering. Verzoeker stelt ook dat hij eerlijk is en geen documenten laat namaken om zijn relaas verder te ondersteunen. Hiermee brengt hij echter geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in zijn verklaringen over de job van zijn broer aannemelijk te maken. Aangezien verzoeker de job van zijn broer aanhaalt als enige aanleiding voor de problemen die hij voorhoudt, weet hij ook zijn verklaringen over deze problemen niet aannemelijk te maken. Hij slaagt er dus niet in de reden voor zijn vertrek en dat van zijn familie uit Afghanistan aannemelijk te maken.

Daarbij komt nog dat het maar weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie hun vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd als verzoeker verklaarde, konden organiseren. Nu verzoeker tevens verklaarde dat zijn vader en broer S. reeds meerdere nachten voor het gevecht naar aanleiding waarvan zij het land zouden hebben verlaten, patrouilleerden bij hen thuis (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij en zijn familieleden zich enigszins, tijdens deze dagen voorafgaand aan het gevecht, zouden hebben voorbereid om te vluchten. Dat er helemaal geen plan was om het land te verlaten en zijn familieleden er desondanks slechts op enkele uren (*ibid.*, p. 14) in zouden zijn geslaagd een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van hun vertrek te regelen, is maar weinig waarschijnlijk. Dat de overheid er waarschijnlijk mee voor heeft gezorgd dat zij het land zo

snel zijn kunnen ontvluchten, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, is een loutere bewering (*post factum*). Verzoeker verklaarde in de loop van de administratieve procedure immers meermaals dat zijn oom geholpen heeft bij de organisatie van de reis (adm. doss., stuk 7, Map 'DVZ', 'Fiche Mineur Etranger Non Accompagné', p. 3; *ibid.*, 'verklaring DVZ', vraag nr. 33; adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Wat dit betreft merkt de Raad nog op dat verzoeker bij het invullen van de Fiche Mineur Etranger Non Accompagné aangaf dat het zijn paternale oom was die de reis organiseerde (adm. doss., stuk 7, Map 'DVZ', 'Fiche Mineur Etranger Non Accompagné', p. 3), terwijl hij later bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat het zijn maternale oom was die dit organiseerde (*ibid.*, 'verklaring DVZ', vraag nr. 33). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Door er nog op te wijzen dat het gevaar dreigend was en dat het dus belangrijk was dat zij zo snel mogelijk het land konden verlaten, verklaart verzoeker niet hoe zijn familieleden er slechts op enkele uren in zouden zijn geslaagd een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van hun vertrek te regelen. Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift aan dat het wel mogelijk is dat zijn vader en/of zijn broer S. rekening hadden gehouden met een mogelijk vertrek uit Afghanistan, maar dat hijzelf de reis niet heeft georganiseerd en dat dan ook onmogelijk kan weten. De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaarde dat er voor de aanval van de taliban geen plan was om het land te verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hij verklaarde geenszins dat het wel mogelijk is dat zijn vader en/of zijn broer rekening hadden gehouden met een mogelijk vertrek. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoeker, indien zijn vader en/of zijn broer al eerder rekening hadden gehouden met een mogelijk vertrek uit Afghanistan en daartoe voorbereidingen hadden getroffen, daar niet van op de hoogte zou zijn geweest. Hij was toen immers al 16 jaar zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat zijn vader en/of broer hem verwittigd zouden hebben dat hij zich diende voor te bereiden op een mogelijk vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure een brief van zijn psycholoog neer, alsook een aantal documenten in verband met zijn behandeling voor tuberculose (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Deze stukken hebben geen betrekking op de problemen die hij in zijn land van herkomst verklaart te hebben gekend en kunnen deze problemen en de daaraan verbonden vrees dan ook niet staven. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven met de stukken die hem werden toegezonden door een vriend, stelt de Raad vast dat verzoeker louter de brief van zijn psycholoog en de documenten in verband met zijn behandeling voor tuberculose heeft neergelegd. Andere documenten die zouden zijn toegezonden door een vriend van verzoeker zijn de Raad niet bekend. Zij zijn niet opgenomen in het administratief dossier en werden niet bij het verzoekschrift gevoegd. Evenmin legde verzoeker bij de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe stavingstukken neer.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat zij te weten zouden zijn gekomen dat zijn broer bij de NDS werkzaam was.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS p. 5), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je acht jaar naar school te zijn geweest (CGVS p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij er louter op wijst dat hij als minderjarige – en dus kwetsbare – persoon geen enkel contact heeft in Afghanistan en dat het nagenoeg onmogelijk is om een minderjarige op heden terug te sturen naar Afghanistan. Hij is immers sinds juni 2023 meerderjarig en verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13 maart 2023 nog af en toe contact te hebben met een tante (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker laat verder na zijn betoog dat het nagenoeg onmogelijk is om een minderjarige op heden terug te sturen naar Afghanistan enigszins verder uit te werken. Hoe dan ook slaagt verzoeker er met dit betoog niet in om de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, en met name dat hij tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, er dus al een zekere maturiteit had, er gevormd was naar de Afghaanse normen en waarden en er tevens acht jaar naar school stelt te zijn geweest, te ontkrachten of te weerleggen. Verzoeker moet, gelet op deze elementen, redelijkerwijze in staat worden

geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de mensenrechtenschendingen in Afghanistan, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er acht jaar naar school is geweest, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die te weten zouden zijn gekomen dat zijn broer bij de NDS werkzaam was en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Verder oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Door in zijn verzoekschrift algemene informatie uit 2022 aan te halen en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-

commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN